

Lődobogás

Katie és a musztáng

Első kötet



❁ KATHLEEN DUEY ❁

KATHLEEN DUEY

Ládobogás

Katie és a musztáng

Első kötet

Második, változatlan utánnyomás

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2018

Gyermekkorom emlékeihez a lódobogás adja az aláfestő zenét: magányos reggeleken a köd tompította vágta, a Canal Roadon a barátok örömteli kocogása, júliusi délutánokon az egymérföldes lovaglás ritmikus, kongó patadobogása, a téli hó tompította dobaj, a vihar előli hajsza hűjén való menekülés tocsogó üteme. Ezt a könyvet drága barátaimnak, gyermekkorom lovainak ajánlom: Bucknak, Gingernek, Steve-nek és Cherokee Starnak.

Köszönet mindnyájatoknak.

I. fejezet



*Megbetegedtem a beléndektől. A kétlábúak, akik a
méneseimtől és otthonomtól elhajtottak, addig
éheztek, mire hajlandó voltam megenni.
Legyöngültem és nincs erőm, hogy ellenálljak a
kantárnak. De a betegség nem tart örökké...*

Aznap Mrs. Stevens elől bujkáltam. Az istállóban hideg volt, bár nem elviselhetetlenül hideg; kora februárhoz képest nem is volt olyan rossz az idő. A rövid felmelegedést – amitől kikelt pár légy –, ismét vihar követte. Az utakat piszkos hófal szegélyezte.

Szorosabbra húztam magamon a kabátot. Nagy volt rám – korábban Mr. Stevensé volt –, a ruhámat viszont már kezdtem kinőni. És nagyon el is kopott: a kék szőttes kifakult és pecsétes lett, egyik ujján hosszú, bestoppolt szakadás éktelenkedett. De mindezt nem is bántam volna, ha nem feszül annyira a hátamon.

A nap nemrég kelt fel. A kora reggeli feladataimmal már végeztem: a tejet áttöltöttem a kannába, hogy hűljön, és elmostam a tejessajtárt. Mrs. Stevens ragaszkodott hozzá, hogy ezt mindennap elvégezzem. Amint kitöltöttem a tejet, a bádogkádban szappannal ki kellett súrolnom a vödöröt. A mosogatóvizet kétnaponta kellett cserélnem.

Felsőhajtottam. Tudtam, hogy vissza kell mennem a házba, ahol a munka java része még vár rám, de nem volt hozzá kedvem.

– Jack bácsikám nem írt – magyaráztam Betsynek. – De azt mondják, egy évbe vagy még többbe is beletelik, mire a válasz ideér. – Elmosolyodtam, amikor magas, csinos, sötét hajú, kék szemű, tréfás kedvű Jack bácsikámra gondoltam.

Mély lélegzetet vettem, mire a ruhám fájdalmasan hozzádörzsölődött a hátamon lévő horzsolásokhoz. Nem is olyan rémes, gondoltam; pár nap, és elmúlnak. De most fájtak. Hirtelen elszorult a torkom, és a szememet csípni kezdték a könnyek. Erősen összeszorítottam a számat. Nem akartam sírni. Akármennyit is sírok, az nem változtat Mrs. Stevens lobbanékony vérmérsékletén.

Előző nap elnászpángolt egy fűzfapálcával, mert meg volt róla győződve, hogy elloptam egy kanalat az anyja ezüst evőeszköz-készletéből, pedig semmi ilyesmit nem tettem. Mihez kezdtem volna egy kanállal?

Csakhowy Hiram Weiss volt az egyetlen lehetséges másik gyanúsított, és róla senki sem feltételezte, hogy hozzányúl mások holmijához. Kedveltem Hiramet. Nem volt beszédes, de mindig odabiccentett nekem, és rám mosolygott. Valahonnét keletről származott. Mrs. Stevens egyszer említette, hogy valami balszerencse érte ott, de ennél többet nem mondott. Talán nem is tudott többet. Hiram hallgatag ember volt, de mindenki kedvelte, és senki sem háborgatta. Nagydarab volt, széles vállú, magas, testes férfi, és elég idős ahhoz, hogy saját családjá legyen, de se felesége, se gyerekei

nem voltak. Mrs. Stevens folyton panaszkodott, hogy túl sokat eszik, de ezt sohasem merté a szemébe mondani. Nehéz volt akkoriban megbízható, dolgos béreseket találni. Mindenki bizonytalan helyzetben volt, és sokan döntöttek úgy, hogy felkerekednek, és neki vágnak nyugatnak.

– Szerintem Mrs. Stevens maga veszítette el a csengőbongó kanalát – mondtam. Mély lélegzetet vettem, és bele akartam fogni, hogy bővebben is elmeséljem Betsynek, Mrs. Stevens hogyan förmedt rám dühösen – pedig váltig hajtogattam, hogy semmi közöm a kanál eltűnéséhez –, aztán pedig hogyan küldött le a patakhoz, hogy fűzfavesszőt vágjak. De a számon egészen más csúszott ki.

– Három hét alatt vége volt – nyögtem.

Beszéd közben Betsy nem nézett rám. Sosem szokott. Megköszörültem a torkomat. – A láz futótűzként terjedt. Mindenki ezt mondja.

Kis szünetet tartottam, miközben az ismerős kaparás egyre erősebben égette a torkomat. A többit – hogy a láz hogyan ragadta el apát, anyát és Tesst – már elsutogni sem bírtam. Már csaknem három éve történt, és még mindig *gondolni* is alig bírtam rá. Arra vágytam, bárcsak felébrednék egy reggel, és kiderülne, hogy az egész csak rossz álom volt. De minden reggel arra ébredtem, hogy ez a valóság.

Betsy egyik lábáról a másikra állt. Elfordította a fejét, és rám nézett, miközben komótosan kérődzött. Azután csapott egyet megtépázott farkával, és egyik hátsó lábával dobantott. A szalmáról fél tucat dermedt légy

emelkedett fel, de rögtön vissza is ereszkedtek; annyira át voltak fagyva, hogy képtelenek voltak messzebb repülni. Hosszan beszívtam az istálló poros, szénailatú levegőjét.

– A temetés napján – mondtam csöndesen – csak ültem a szalonban, mialatt az asszonyok a főzéssel bajlódtak.

Elhallgattam és mély lélegzetet vettem, hogy el ne sírjam magam, aztán folytattam. – Mrs. O'Reilly, Mrs. Gleason és Mrs. Whittmann átjöttek segíteni. De engem gyűlölettel töltött el az étel illata, amit főztek. Gyűlöltem őket, amiért befurakodtak anya konyhájába. – Ezt az utolsó mondatot csaknem suttogva tettem hozzá.

Hatéves voltam, amikor kitört a láz. Ma már alig tudom felidézni Mrs. O'Reilly, Mrs. Gleason és Mrs. Whittmann arcát vagy a gyermekeit, pedig velük együtt jártam templomba. Azóta egyiküket sem láttam. A Stevens-család nem volt sem ír, sem katolikus, nem volt semmilyen vallásuk. Ezért sosem jártunk templomba.

A hatalmas dupla ajtón át kinéztem az óriási, öreg fára, és felsóhajtottam. Úgy húsz mérföldre lehettem szüleim Cedar megyei farmjától. Soha nem kértem, hogy visszamehessek, és Mr. Stevens sosem ajánlotta fel, hogy visszavisz. De anyát, apát és Tesst ott temették el. Így talán a farm, ahol születtem, még mindig a családom tulajdonában van. És valami módon talán még mindig az az igazi otthonom.

Sírtam egy kicsit. Már hozzászoktam a síráshoz. De aztán elfojtottam, mert a bejárati ajtó megzörrent. Ha Mrs. Stevens naplopáson kap, homokkal súroltatja fel velem a veranda padlóját, vagy meszes vízzel az

árnyékszékét, vagy valami még rosszabbat talál ki.

Amikor idekerültem, gyakran megtörtént, hogy az ujja köré csavarta egy hajtincsemet, és mosolyogva dicsérte, hogy milyen szép, olyan a színe, mint a friss kukoricáé. De alig telt el egy hónap, minden megváltozott, és a mai napig sem tudom, miért. Talán azt hitte, hogy anyámnak tekintem majd, hiszen neki nem voltak gyermekei. De én képtelen voltam rá. Az én anyám mindig nevetett. Imádta a napkeltét, kenyeret sütött, és folyton játszott velem meg a testvéremmel.

Az első hónaptól fogva Mrs. Stevens szinte állandóan mérges volt rám. És azóta a helyzet tovább romlott. A legutóbbi fészülködéskor majdnem tövestől tépté ki a hajamat, mert összegubancolódott.

– Úgy megkönnyebbültem, amikor Mr. Stevens azt mondta, hogy befogad – suttogtam Betsynek. – Féltem, hogy senkinek sem kellek majd; a közelben lakó szomszédoknak népes családjuk volt, őket is alig tudták etetni. Tudom, hogy mind azt gondolták, így lesz nekem a legjobb, de akkor is...

Az öreg tehén lehajtotta az egyik fülét, és szünet nélkül mozgó állkapoccsal a semmibe révedt. Jersey tejelő tehén volt, és eseménytelenül teltek a napjai. Nappal evett, éjszaka aludt. Nyugodtan állt, mialatt reggel és este megfejem. Örömmel fogadott, ha tele volt a tőgye. Közben pedig annyi figyelmet sem szentelt nekem, mint egy farönknek. Néha irigyeltem.

Felsőhajtottam. A lovak udvariasabb hallgatóság voltak, de ma egyikük sem volt az istállóban. Mr. Stevens befogta Deliát és Éjfélt a homokfutóba, és bement a

városba, Hiram pedig az igáslovakkal és a szánkóval lement a patak mellé.

A földeken még álltak a tavalyi kukoricaszárak, amelyek azóta kiszáradtak és megbarnultak; Mr. Stevens hagyta őket úgy a múlt ősszel, amikor korán beköszöntött az esőzés. Hiram egyszer meg is jegyezte, hogy Mr. Stevens utál gazdálkodni. Mégis mindig bőven volt pénze, és engem nem egyszer elfogott a kíváncsiság, vajon honnan veszi.

Hiram nagyszerű farmer volt, de ő is elveszítette a saját birtokát, akárcsak én. Egyszer elmesélte, hogy kis ideig lakott New York városában, ahol nagyon sok olyan ember él, aki nem talál munkát, s nem telik neki ennivalóra, és hozzátette, hogy az iowai Scott megye ehhez képest valóságos paradicsom.

Kedveltem Hiramet. Egy évvel azelőtt bukkant fel a környéken, hogy a láz elvitte a családomat. Munkát keresett. Kicsit apámra emlékeztetett, de fiatalabb volt nála. Papa csendes ember volt, de szívesen meghallgatta mások véleményét arról, hogy mikor kell ültetni, és hogyan kell a gabonát tárolni, meg mindenről, ami a gazdálkodással kapcsolatos. Anyám pedig szeretett vendégeket fogadni, amikor még bőven volt ennivalónk. Így azután havonta egyszer-kétszer, vagy valahányszor valaki Davenportba áruért, sóért vagy a bíróságra menet elhaladt a farmunk mellett, szomszédok üldögéltek a verandánkon.

Mrs. Stevensnek szinte sosem voltak látogatói. Ha Mr. Stevens beszélgetésre vágyott, beszállt a homokfutóba, és meglátogatta az ismerőseit; sokszor Daven-

portig is elment, de a feleségét sosem vitte magával. És abban is biztos voltam, hogy eszébe sem jutott soha, hogy engem is magával vihetne, bár tudta, hogy az elmúlt évben öt levelet is írtam Jack bácsikámnak, és kétségbeesetten vártam, hogy a davenporti postahivatalba válasz érkezzék. Mr. Stevens alig vett észre, kivéve persze, ha valami rosszat csináltam.

– Ha lehet, ma korán fejelek meg – ígértem Betsynek, aki lehorgasztotta egyik lelógó, tölcsér alakú fülét.

Amikor felkaptam a tejessajtárt, ismerős nyávogást hallottam. Hátranéztem, és meglepett arcot. – Nahát, te vagy az, Tigris? Mit óhajtasz? Tejet? – Tigris azonban nem értette a tréfát.

Kinyújtózkodott, felpúposította a hátát, és felkanyarította hosszú farkát. Néha meghallgatott, de csak addig, amíg a fülét vakargattam. Ha abbahagytam, peckes léptekkel és ingerülten rángatódzó farokkal elvonult.

– Katie!

Felpattantam, a szívem majd' kiugrott a helyéről.

Mrs. Stevensnek olyan a hangja, amikor dühösen rám kiabál, mint a bádogtetőt kaparó faág, és most nagyon közelről hallottam. Az istállóhoz vezető ösvényen közeledett. Hogyhogy nem hallottam a bejárat ajtót csukódni?

Lesimítottam a kabátom alól kilógó szoknyámat, és azon törtem a fejemet, milyen mentséget találjak ki. Már kiteregettem a ruhát, és a szokottnál egy órával hamarabb hasogattam fel másnapra a fát gyújtósna, hogy felmelegedjek. De mindez édeskeveset számított. Tétlenkedtem, és ő rajtakapott.

– Katie Rose!

Felugrottam és lekaptam a fali kampóról a vasvillát. Ostoba trükk volt. Hiram makulátlanul tisztán tartotta az állásokat, és felseperte a folyosót. Világos volt, hogy semmi dolgom nincs a kezemben a vasvillával.

Ekkor azonban kívágyódott az ajtó, és világosság árasztotta el az istállót. Odakint egy terebélyes koronájú, öreg kőrisfa állt, de árnyékát megtörte a kora reggeli nap. Mrs. Stevens alakját bevilágította a nap, amitől úgy tűnt, mintha egy angyal állt volna előttem. Azután belépett a félhomályos istállóba, és szétfoszlott a varázs: ismét ugyanaz az összeszorított szájú farmerfeleség lett, mint aki korábban volt.

– Mi az ördögöt keresel te idekint, Katie?

Volt annyi eszem, hogy ne válaszoljak. Ha magyarázkodásba fogok, azzal csak magamra zúdítottam volna a haragját, különösképpen ha elmondom neki az igazságot. Mert mit szólt volna, ha azt mondom, hogy egy tehénnel beszélgettem?

– Kérdeztem valamit – Mrs. Stevens csípőre rakta a kezét, én meg csak lesütött szemmel álltam előtte.

– Már megint álmodoztál és ábrándoztál? – sóhajtott fel. – Azt hiszed, a házimunka majd magától elkészül? Talán néhány óra igazi munka kigyógyítana a lustaságból. Vagy talán a hosszas sarokba állítás.

Kővé dermedtem. A sarokban állást még a büntetésből rám kirótt munkáknál, sőt még a vesszőzésnél is jobban gyűlöltem. És ezt Mrs. Stevens is tudta.

Hallgatózva félrehajtotta a fejét. – Ó, istenem! – lehelte. – Ilyen hamar visszajött!

Ebben a pillanatban én is meghallottam a távoli patadobajt és a vasalt kerekek csikorgását. Mr. Stevens hazafelé tartott.

Mrs. Stevens eddig az istállóajtó felé fordulva állt. Most hirtelen sarkon perdült, és olyan mozdulatot tett, mintha tyúkokat hessegetne. – Siess!

Majdnem elmosolyodtam. Féltém tőle, ő viszont a férjétől félt. Mr. Stevens sosem ütötte meg a feleségét, de sokszor kiabált vele, és gyakran szidta, ha észrevette, hogy lustálkodik. És büszke volt arra, hogy a felesége soha nem felesel vissza; hallottam, amikor elhencegett ezzel Hiramnek. Ha Mrs. Stevensszel kiabált, az asszony utána napokra magába roskadt. De úgy tűnt, sosem haragszik a férjére, csak magára és rám.

– Pszt! – szólt rám még egyszer, és dühösen megvillant a tekintete. – Gyere, te lány, gyere már!

– Igen, assz’nyom – feleltem, és továbbra is igyekeztem elfojtani a mosolyomat. Úgy suttogott, mintha a még legalább fél mérföldre levő férje valamiképpen meghallhatná.

A falnak támasztottam a vasvillát, és az orgonasövény mellett követtem az udvarig. A kutyák ott ugráltak körülöttünk. Mrs. Stevens bezárta őket a karámba.

– Hozd a szőnyegporolót! – vetette oda a parancsot a válla fölött. A hangja a szokottnál is élesebb volt. A hátsó ajtó mellé állítottam a tejessajtárt, és a kamrabeli szekrényhez siettem.

Mire a homokfutó megkerülte a házat, már mindketten azokat a szőnyegeteket poroltuk, amelyeket Mrs.

Stevens két nappal azelőtt akasztott ki a kerítésre szelőlőzni. A porolók keményen puffantak a szőnyegeken. Utáltam ezt a munkát. Mindig köhögtem közben, mert beszívtam a finom, szürkés port. A poroló drótból készült nyele dermesztően hideg volt, és eleinte feltörte a tenyeremet, de most már nem fáj, mert időközben bőrkeményedések nőttek a kezemen. A hátamon a vesszőzés okozta hurkák viszont annál jobban sajogtak, ahogy munka közben megfeszült rajtam a ruha.

Mrs. Stevens évente négyszer porolta ki a szőnyeget, amelyeket nagyon szeretett. Milyen rusnyák, gondoltam; a sötétvörös alapon a szőnyegek szélei körül nagy fehér és fekete rombusz minták sorjázta. A gyapjú viszont, amiből készültek, vastag volt és feszes szövésű. A nagymamájától örökölte őket, és hetven évvel ezelőtt Angliából kerültek ide.

Egyszer véletlenül tejet lötytyintettem a legnagyobb szőnyegre. Mrs. Stevens arca olyan sötétvörösre változott, mint a drágalátos szőnyegek. Úgy elkezdett szidni, ahogy egy utálatos kutya acsarog: azt ordibálta az arcomba, hogy bemocskoltam azt, amit a családjában az asszonyok három nemzedéken át makulátlanul tisztán tartottak. De én tudtam, miért tartottak a szőnyegek olyan sokáig. Az ősei valószínűleg ugyanolyan szigorúak és fukarok voltak, mint ő, és csak évente egyszer-kétszer hívtak vendégeket. A Stevens-ház többnyire olyan néma volt, mint egy kripta.

– Figyelj oda, és körkörösén csináld! – rótt meg Mrs. Stevens.

Ezt a módszert ő találta ki: egyre táguló körökben kellett gyors, apró ütésekkel kivenni a port és a piszkot a szőnyegekből, míg a széléhez nem értünk. Én ezt butaságnak tartottam.

Felpillantottam. A homokfutó már majdnem az udvar felhajtójára ért.

– Aztán abba ne hagyd a porolást! – sziszegte oda Mrs. Stevens.

– Nem fogom – ígértem, és megvártam, amíg odébb megy, aztán úgy álltam, hogy egyszerre tudjam azt a nyomorult szőnyeget püfölni, és a kocsit figyelni.

A homokfutó elé fogott lovak bekocogtak, miközben Mr. Stevens vékony bőrcsíkokból font ostora pattogott a hátuk felett. Szerettem elnézni a két kancát, ahogy térdük és csüdszörzetük fel-le mozog, olyan ritmikusán, mint egy kacsza szárnyai. Ahogy kanyarodott az út, és más szögből érte őket a fuvallat, sörényük lobbogott a szélben.

Abban a pillanatban vettem észre. A homokfutó mögé egy számomra ismeretlen lovat kötöttek. Sötét mézszínű volt a szőre, a sörénye és a farka pedig hol-lófekete. A mellső lábát hirtelen megvetette, és emiatt megbotlott, de amikor Mr. Stevens lépésre fogta a kancákat, ő is továbbkocogott. Mrs. Stevens a homokfutó elé ment. Mozdulatlanul álltam, poroltam és figyeltem.

Mr. Stevens behúzta a kéziféket, és a hosszú úttól fáradtan és elzsibbadt tagokkal, de azért mosolyogva kászálódott le a bakról. A lóra mutatott.

– Egy frissen betört musztáng. Olcsón jutottam hozzá. De fel kell hizlalni.

Mrs. Stevens óvatosan bólintott.

Mr. Stevens kiegyenesedett, és egyik ujját az arcára tette, mint mindig, ha valami fontosat akart mondani.

– Ha az ember tud velük bánni, a musztángokból pompás hátszló válik.

– A musztángokból? – Mrs. Stevens úgy köpte ki az ismeretlen szót, mintha keserű volna.

Mr. Stevens elnézett mellette, és pillantása megakadt rajtam. – Neked nincs semmi dolgod?

Rájöttem, hogy abbahagytam a porolást, ezért gyorsan újrakezdtém.

– Menj, és nézd meg, van-e még tojás vacsorára – kiabált rám Mrs. Stevens. – És fel ne zavarod a kotlóstyúkot!

Örültem, hogy nem kell tovább szívnom a szőnyegekből felszálló porfelhőt. A porolót a hátsó ajtó melletti szögbe akasztottam, miközben a vállam fölött hátrapislogtam.

Mr. Stevens eloldozta a musztángot, és az istálló felé vezette. Ennél gyönyörűbb lovat még életemben nem láttam, bár nagyon sovány volt: az oldalán kiütköztek a bordái. Fiatalnak látszott, de patáit a porban húzva úgy ment, mint egy kiöregedett, agyonstrapált kanca.

A istálló ajtajában megtorpant. Hátravetette a fejét, és a napfény csak úgy táncolt sötét arany szőrén; olyan volt, mintha a szőre szikrákat vetne. Mr. Stevens megállította a kötelet, amelyen a lovat vezette. A musztáng belépett az istállóba, és a szikrák kihunytak.

II. fejezet



*Az ellenállás, az ostorozás és az ordítózás minden
erőt kivettek belőlem. A társaim eltűntek. A zsálya-
és esőillat, meg a hegyek, melyek utamat kísérték,
már messze elmaradtak mögöttem. Gyűlölöm a két-
lábúakat, amiért végighajszoltak a síkságon, ilyen
irdatlan távolra a felkelő nap felé. És gyűlölöm
ezt a fadobozt, amelyben fogságban tartanak.*

Álmomból kutyaugatásra riadtam. Felültem a szalmazsákomon, és pár másodpercig csak pislogtam a sötétben, azután anyám könyvét a takaróm alatti rejtékhelyére csúsztattam, és felálltam.

– Hiram! Felkelni! – kiabált Mr. Stevens, a parancsot úgy ordította, mintha egy kutyát idomítana.

Sötét volt, de elég könnyen kitapogattam a kilincset; egy lépést sem kellett hozzá tennem. Nem volt rendes szobám, ahol alhattam volna, de Mrs. Stevens nekem adta a legnagyobb mellékhelyiséget, egy régi kamrát, amit ritkán használt azóta, amióta megépítették az új éleltárat.

– Hiram!

Hiram a régi disznóólban aludt. Kitakarította, és rendbe hozta; egyszer, amikor nem volt itthon, bekukkantottam. Hiram csak felerészben dolgozott a Stevens

farmon. Fennmaradó idejében bárkinek szívesen dolgozott a szomszédok közül, akinek béresre volt szüksége. Ha egy-két mérföldnél távolabb akadt munkája, fogta a matracát, magával vitte, és ott aludt. Olyan észrevétlenül jött-ment, hogy ha nem szenteltem neki különösebb figyelmet, többnyire nem is tudtam, hogy a farmon tartózkodik-e vagy sem.

– Mi a baj? – Ez Mrs. Stevens hangja volt. Nem kiabált, de durva hangját felemelte annyira, hogy túlharogja a kutyaugatást. Úgy hallottam, mintha a bejárati ajtóban állna, vagy valamivel kijebb, a deszkapadlós verandán.

– Stevens? – szólongatta a férjét.

Nem jött válasz.

– Robert? – fogta könyörgőre az asszony. – Jól vagy?

Mr. Stevens keresztnévének emlegetése sem hozott eredményt. A férje nem válaszolt. – Hiiiraaam! – üvöltött fel még egyszer Mr. Stevens, és úgy nyújtotta el a nevet, mintha egy prérifarkas vonítana.

– Felöltözzek? – kérte a férjét Mrs. Stevens. – Felöltözzek, és kijöjjek? Segítségre van szükséged?

Mr. Stevens ezúttal sem vett tudomást róla. Biztosra vettem, hogy nem is hallja a feleségét: a kutyák örjöngtek.

A ruhámat szokás szerint a kamrában levő székre terítettem. Kitapogattam a sötétben. Gyertyát nem gyújthattam, mert Mrs. Stevens megszidott volna, hogy pocsékolom a faggyúját.

Kibújtam a hálóingemből, és felvettem az ingvállamat, aztán az alsószoknyám és a ruhám következett.

Remegő ujjakkal kötöttem meg a pruszlík szalagjait. A cipőt vettem fel utoljára. Megmozgattam a lábujjaimat, hogy eligazgassam benne az orrába tömött selyempapírt. Odakint biztos nagyon hideg van. Azután csak álltam, és reszkettem a sötétben.

Nem érzek füstszagot, tehát nincs tűz, gondoltam. De valami nagy baj lehet, ebben biztos voltam. Mr. Stevens nem csapna ekkora felhajtást, ha csak egy róka osont volna be az udvarra.

– Hiram!

Mr. Stevens kiáltásai egyre messzebből hallatszotak.

Lábujjhegyen kióvakodtam a konyhába, és lehajoltam, hogy kilássak az ablakon. Mr. Stevens lámpást vitt a kezében: láttam az imbolygó sárga fényt az orgonasövény mentén, ahogy az istálló felé igyekezett.

Mrs. Stevens is kimerészkedett az udvarra, és gyertyatartóval a kezében álldogált a csirkeól mellett.

Egetverő kotkodácsolás támadt, mire Mrs. Stevens hátrált pár lépést.

– Keljen fel, Hiram! – üvöltötte Mr. Stevens, aki félúton járt az ösvényen.

– Máris jövök! – hallatszott végre a válasz, aminek nagyon megörültem. Mindegy, mi a baj, majd Hiram rendet tesz, mert megbízható ember, olyan, akivel apám is elégedett lett volna, gondoltam.

Amint Mr. Stevens abbahagyta végre a kiabálást, a kutyák is elcsendesedtek. És ekkor ütötte meg a fülemet az a zaj, ami ugatásra készítette őket. A tompa döngés az istálló felől hallatszott.

Bizonyára a musztáng rugdosta az állása falát. Mi más lehetett volna? A homokfutót húzó kancákra nem volt jellemző, hogy rugdossák azokat a deszkákat, amelyek megakadályozták őket abban, hogy ha kedvük úgy tartja, kimenjenek a zöld mezőre legelni.

Hiram kiabált valamit, amit nem értettem, engem pedig elfogott a nyugtalanság. Vajon mit fog csinálni Mr. Stevens a lóval? Tudtam, hogy nem szabadna Mrs. Stevens engedélye nélkül elhagynom a házat, de azzal is tisztában voltam, hogy ha megkérdezném, megtiltaná, hogy kitegyem a lábamat. Szokás szerint minden haragját rám zúdítaná a férje helyett.

Ott álldogált vállkendőben az udvaron, és nem sietett a férje segítségére, mert *tudta*, hogy ezzel csak felbosszantaná, mivel Mr. Stevens nem kérte meg, hogy segítsen. Hirtelen megsajnáltam. Jobbára csak találgatta, mit akarhat tőle a férje, és az esetek többségében helytelen következtetésre jutott.

Lekaptam a kabátomat a szögről, és a helyére akasztottam egy kalapot, hogy ne tűnjön fel, hogy hiányzik. Belebújtam a kabátba, és kisurrantam a hátsó ajtón. Gyors mozdulattal nyitottam és csuktam az ajtót. A hevederpántokat szerencsére alaposan megolajozták, mivel a nyikorgás idegesítette Mr. Stevenst.

Az éjszaka sötét volt. Még nem jött fel a hold. Átfurakodtam az orgonasövényen, aztán összegörnyedve átszaladtam az udvaron. A távolból hallottam, hogy a férfiak a musztánggal ordibálnak.

Felszaladtam az ösvényen az istállóig. A kutyák időnként még vakkantottak egyet-kettőt, de mivel senki

sem engedte ki őket a ketrecükből, tudták, hogy elvégezték a dolgukat, és nincs rájuk szükség. A csirkeóltól már csak a sövény választott el. Hallottam odabentről a tyúkok ideges kotkodácsolását, de szerencsére ez volt minden zaj, aminek nagyon örültem, mert ha eltört volna néhány tojás vagy a tyúkok rémületükben agyontapostak volna egy-két kiscsirkét, csak még nagyobb lett volna a házban a ribillió.

Mr. Stevens az istálló falába vert vasszegre akasztotta a lámpását. A halvány, borostyánszínű fénykörön kívül maradtam. Elrejtöztem a kőrisfa árnyékában, ahol engem nem vehettek észre, én viszont jól láthattam, ami odabent történik.

A musztáng felágaskodott, és az állása felső korlátját dőngette a patájával. Hátrafelé táncolt, aztán ismét felágaskodott.

– Nyughass, te bolond! – Nem láttam Hiramet, de ez az ő hangja volt: nyugodt, mégis erőteljes hang.

– Vissza! – üvöltötte Mr. Stevens. – Bármelyik pillanatban kitörhet!

Hiram felnevetett. – Dehogy! Nem tud. A korlát vastag fából van.

A musztáng újra meg újra felágaskodott. Megláttam Hiramet.

A kezében ostort szorongatott.

Összerezzenem, amikor meghallottam az első patintást.

A musztáng felnyerített, a fogát vicsorgatta, majd ismét felágaskodott. Újabb ostopattogtatás, amitől a musztáng lesunytt fülekkel oldalazni kezdett, majd

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

körbe-körbe forgott, végül megállt az állás végében. A fejét magasra tartotta, az orrlyukai kitágultak.

– Úgy ni, nyugodj meg – mondta szelíden Hiram. – Minden rendben. Látja? – nézett Mr. Stevensre. – Csak megijedt valamitől, ennyi az egész.

– Ügyes volt – dicsérte Mr. Stevens.

Hiram magában kuncogott. Oldalról láttam az arcát. Kapkodta a levegőt, de mosolygott. – Hozzá sem értem vele. Csak a hanggal ijesztettem rá. Gyorsan tanul.

Mr. Stevens odament hozzá. – Valóban, Hiram – hagyta helyben. – Ha valaki megtanítja kesztyűbe dudálni.

Láttam, hogy elveszi Hiramtól az ostort, és az álláshoz megy. Áthajolt a korláton, és a musztáng szeme közé vágott. Felsikoltottam, de egyikük sem hallotta meg, mert a musztáng dühösen, hosszan, élesen felnyerített. Aztán előreugrott, és vicsorogva az állás oldalának rontott.

Mr. Stevens megbotlott, a kabátujja beleakadt a szilánkokra hasadt korlátba. Hiram odaugrott, elkapta a gallérját, és hátrarántotta. Segített Mr. Stevensnek talpra állni, aztán elengedte. Az arcán undor tükröződött. – Gratulálok! Most megtanította arra, hogy mindegy, hogyan viselkedik, maga úgyis megveri!

Mr. Stevens kihúzta magát, és farkasszemet nézett Hirammal. – Megtanítottam arra, hogy hagyja békén az állásom korlátját – jelentette ki hidegen. – A lókereskedő megmondta, hogy ezekkel a vadlovakkal keményen kell bánni. Meg kell mutatni nekik, ki az úr.

Kezemet a számra szorítva figyeltem Hiramet. Összeszorította a száját, az arca kipirult. Dühös volt, és